

zorovavel petrehus

însemnări din inconștient

zorovavel petrehuş

însemnări din inconştient

poeme

Editura RISOPRINT

Cluj Napoca

2007

2007 RISOPRINT

Toate drepturile rezervate autorului & Editurii Risoprint

**Editura RISOPRINT este acreditată de C.N.C.S.I.S. (Consiliul Național al Cercetării Științifice din
Învățământul Superior).**

Pagina web a CNCSIS: www.cncsis.ro

**Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
sub nici o formă, prin nici un mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acor-
dul prealabil, în scris, al autorului.**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETREHUȘ ZOROVAVEL
Însemnări din inconștient / Zorovavel Petrehuș - Cluj
Napoca: Risoprint, 2007
ISBN 978-973-751-647-3**

821.135.1-1

**Director: GHEORGHE POP
Consilier editorial: MIRCEA DRĂGAN**

Design SC BACKGROUND SRL Baia Mare

Tehnoredactare: Sebastian China

Coperta: Emanuel LUCA

Prefață: Ion BURNAR

Postfață: Vasile DRAGOMIR

Tiparul executat la:

S.C. ROPRINT S.R.L.

400275 Cluj Napoca Str. Horea nr. 82

Tel/Fax: 0264-432384 . roprintcluj@xnet.ro

430315 Baia Mare Piața Revoluției nr. 5/1

Tel/Fax: 0262-212290

Un răzvrătit tandru: Zorovavel Petrehuș

Numele său cu conotații biblice te duce - „volens nolens” - la comparația dintre acel Zorovavel din Vechiul Testament cu un om al cetății contemporane, pe numele lui, Zorovavel Petrehuș: poet, gazetar, „boactăr“ de meserie, prin instituții culturale lăpușene.

„Zorro”, cum îi spun ciufuții lui prieteni, este înainte de toate un tâlmăcitor de gânduri rafinate, dar mereu apărute parcă de colțoșenia și bățoșenia unui suflet sensibil într-o lume blazată, indiferentă la marile valori ale fragilei ființe umane. De unde o încrâncenare din partea poetului, de a pedepsi o lume mercantilă, de a o văduvi de propriile sale taine eresuri.

Nu este de mirare! Zorovavel Petrehuș, născut în aerul și istoria aspră a Țării Lăpușului nu umblă cu compromisuri. Nici măcar literare! Deși are o vârstă la care unii au intrat deja în istorii și dicționare, Zorro al nostru se încapătânează să NU debuteze editorial.

Dar, deoarece individul cu pricina, are valențe de netăgăduit în plan metaforic, prietenii din preajmă, colegii de la cenacul „Ioan Filip” din Tg.Lăpuș, săturându-se de fronda ipochimenului, s-au înțeles să-i „subtilizeze” textele și să i le ofere lui Zorovavel de ziua lui (21 decembrie), sub formă de carte pentru „inimă și literatură”. Este ceea ce vedeți acum sub ochii dumneavoastră. Demersul mi se pare admirabil.

Gândurile unui om care știe să materializeze realitatea în imagini artistice sugestive trebuie cunoscute de cât mai multă lume: „Călător între două paranteze algebrice/ am căzut dintre stele/ Hăurile unui univers oglindit în irișii tăi aritmici/ mi-au cerut iertare/ Do, fa, sol, re/ cânta melodia veacurilor pierdute,/ între pleoapele demachiante/ de frigul sufletelor rătăcite printre stele morbide”.

Un răzvrătit tandru, așa zice!... Un răzvrătit care mereu caută răspunsuri la întrebări esențiale prin oceanul propriei biografii: „Răscoleam pământul mut/ ca un Dumnezeu al nimănui/ Țineam plugul cu mâna/ pe care n-am azvârlit-o/ în labirintul ideilor absurde/ Și era primăvară.../” sau: „Nu tăia picioarele scaunului/ mângâiat de somnul sterp/ al pădurilor uscături/ Silabele lui s-au imprimat/ în palma mea

fraticidă/ contorsionată de sentimente pasagere/ înțelept ești,
dar mort pe jumătate/ Nu te va cotropi călcâiul meu pătrat/
Iisus mi-a spălat gleznelor/ înainte să-ți fi udat picioarele
tale”.

În general, poezia lui Zorovavel Petrehuș mi se pare a fi ca o rugăciune întoasă pe dos: o meditație interogativă de sorginte gnostică, sobră, convingătoare prin naturalitatea ei, chiar și când, aparent face apel la vesela bucătăriei literare postmoderne, ironie, sibilism, ritmuri stilistice abrupte, hurducate, bolovănoase. Însă ceea ce are poetul mai personal este atunci când nu se lasă copleșit de modele literare mai vechi sau mai noi, ci, când se lasă pradă propriilor obsesii, pe care reușește performant să ni le transmită și nouă: „Liniște!/ lubirea se întoarce/ Omor clipa rezemându-i capul de stâlp/ Sfârțul memoriei/ nu-i alăpteză/ buzele dulci și reci/ ca altă dată/ atunci treceau clipiri printre pleoape/ și-i tremurau mădularele fragede/ Fiori și amintirile cenușii/ mi-au acoperit trupul frânt/ iar perna îmi înghițise capul/ Trezește-te, ai visat / Ce? Ce? Ce? “.

Nici un “Ce”, Zorro! Tu ești un poet care... n-ai puterea citirii în stele/ nici a întoarcerii cu/ revărsări de mânie turbată/ Soarele tău, copleșit/ de cenușa visurilor tale... Îți apără ființa de străpungeri străvezii, mucegăite, iar memoria traiectoriei tale poetice prin această odisee-lume, universurile toate - prin convertirea la modul superior al gândului, nu-i o odisee stearpă, ca să-ți parafrarez un poem minunat.

Ești un poet care merită să se rătăcească prin „babilonia” bibliotecii universale, decât pe ulițele glodoase ale unei urbe oarecare, din care spiritul nu se poate ridica decât cu ajutorul gingaș, care nu înșeală niciodată - Poezia Adevărată!...

Ion Bunar

A fi sau a nu fi

Călător între două paranteze algebrice,
am căzut dintre stele.
Hățurile unui univers oglindit în irișii tăi aritmici
mi-au cerut iertare.
Do, fa sol, re -
cânta melodia veacurilor pierdute
între pleoapele demachiate de
frigul sufletelor rătăcite printre stelele morbide.
O cometă orbită de praful stelar
plângea ca un copil inocent
care-și pierde traiectoria virgină.
Fulgi stelari și bătrâni deodată cu pământul,
cerneau printre lacrimile scurse pe obraji
începuturilor mileniilor nevrotice.
Plângeau luceferii înderâderea coborârii arse,
ale unei galaxii bolnave de cancer,
inconștiente, sinucigașe.
Îl căutam pe Dumnezeu,
dar nu-i simțeam prezența în inimă.
Iluzie nevrotică,
altă dimensiune în visul meu palpabil,
Dumnezeul de la urcare și cădere.
Eu, tu, el.
Diavol puteam fi,
dar sclavul unui Dumnezeu.
Trinitate, reîncarnare.
Eu, ea, ele, suntem ziditorii
unui imperiu Dumnezeiesc.
Noi !
Căderi pierdute, inutile,
diavolului din noi,
ajungându-i slugă.

Anotimpurile copilăriei

Răscoleam pământul mut
ca un Dumnezeu al nimănui.
Țineam plugul cu mâna
pe care n-am azvârlit-o
în labirintul ideilor absurde.
Și era primăvară!

Roua ierbii îmi străpezea
scrâșnetul dinților când

înjuram ca un buimac
mușuroaiele. Gâfâiam,
ascuțeam coasa și transpiram.
Și era vară!

Apusurile triste năvăleau
peste mine ca o bătrânețe
inevitabilă.
A venit anotimpul despărțirilor
și-a singurătății melancolice.
Și era toamnă!

Oasele carbonizate ale urechii
urlau de durerea auzului mort.
Mi-am dezgolit ochii
de pleoapele somnambule
și n-am înțeles de ce trebuia
atât de mult alb.
Și-a fost iarnă!

Înscăunarea silabelor

Nu tăia picioarele scaunului
mângâiat de sterpul somn
al pădurilor, uscături.

Silabele lui s-au imprimat
în palma mea fraticidă,
contorsionată de sentimente pasagere.
Înțelept ești, dar mort pe jumătate.

Nu te va cotropi călcâiul meu pătrat.
Iisus mi-a spălat gleznelor,
înainte să-ți fi udat
picioarele tale.

Ducere lină

Morții întorceau flacăra lumânării
spre îndoielnicul meu sfârșit.

Ascultau tăcerea muribundă
a catedralelor de sticlă,
dar orga fluiera cântecul
solemn al ducerilor line.

Morții săpau mormântul
orgilor vii
și
nu mai auzeau sunetele
înălțându-se în cupole de sticlă
trandafirie.

Rostogoliri

Mi-am tras mânecile cămășii
și-am intrat în sufletu-mi
azvârlit pe un tărâm nelocuit.

Nu știam să joc biliard,
dar viața-mi era ca o bilă.
Eram bila neagră
și am revenit dintr-un sac gol
pe masa de biliard,
ca o bilă albă.

Nu vedeam decât verde catifea
deasupra și dedesubtul ochilor,
pentru că rostogolirea,
devenisem Eu.

Cântec fără pași

Morții mor odată cu patima lor,
adăugată vieții de dinainte.

Ușile sparte ale labirintului
nu mi-au cerut chei.

Am alergat.

Cânta orga stricată, iar
alergătura mea nu avea pași.

M-am sfârșit în labirintul
întunecat al apusului de soare,
tăcut, domol și mort.

Livia

Privesc în ochii mării verzi
care năvălește, vrând să m-acopere
și-mi mângâie chinul,
retrăgându-se în veșmintele sale.
Valurile de păr castaniu curg printre
degetele mele dure,
făcute ca pentru modelarea
gâtului tău alb din marmură,

cu hohote de râs extaziat.

Trec mâna peste valuri, înfășurat în
ființa-ți rămasă blândă.
Mă simt în închipuirea unui vis
cu imagini nostalgice.
Te întreb dacă vrei să-ți dau suflare
printr-un sărut și-mi răspunzi
blajină ca o prostituță:
„Nu sunt frumoasă.”

Ciudată apă, în care se topește
ceara lumânării mele atunci când
creează lumină.

Blestem I

Blestemați-ar focul
întoarcerea ochilor,
auzuri false și
viscere dezvelite pe
masa înjunghierii fatale.

Nu mai poți visa, căci dormi cu
ochii deschiși ca un voiajor dement.
Tinei acoperitoare îi lipsește
lobul urechii care ți-ar fi putut
înțelege limba moartă.
Mergi în patru labe
crezând că iubirea ta-i solemnă,
ca odată, când
doar semnul degetelor
mișca fusul orar.

Nici viața funebră,
nici moartea solemnă
nu-ți mai lipește de frunte
vreun algebric adevăr.

Descărnare

Ochiul azvârlit dintre stele
visa la trinitate.

La ce distanță suntem
unul de altul?

Cărui infinit slujești tu?

Dar eu?

A cui iarbă dintre degete
miroase a putrefacție?

Privirea spre cer
poate fi întoarsă pe dos?

Unde ?

N-ai puterea citirii-n stele.
Nici a-ntoarcerii cu
revărsări de mânie turbată.
Soarele tău, copleșit
de cenușa visurilor mele
îmi apără ființa de
străpungeri străvezii, mucegăite.
Unde-ți sunt pașii
din memoria traiectoriei mele
prin această odisee,
stearpă, durută?

Nulitate

Pleoapele greoaie
care-ți atârnă lasciv,
nu-mi recunosc vuietul trecerii.

Nu pot să-mi uit călcâiul pe
oasele tale, caldarâm.
Îl simți dureros pe creierul șubred,
uscat.

Nu te vor înțelege vremurile,
iar istoria te va înghiți definitiv,
ca nisipurile mișcătoare.

Doamne ?

Morții se întorceau
de la îmbălsămarea
ateismului orb.
Mi-au azvârlit osul rămas după
cina cea de taină.
Era o întrebare scrisă pe dos:
„...?izerC”

„Cred, credeam și voi crede.
Dumnezeu mi-a făcut cap, nu picioare
și picioare, nu cap,
iar ochii au culoarea ridicării
către înalturi.”
Privesc sus și întreb:
„Unde ești, Doamne?”

Lovește...

Tai lemne
sub fierăstrăul... care încheie
viața copacului rupt...
Am ajuns în sufletul tău,
plâns de floarea tristeții
arse pe rugul tăcerii.

Nu-mi
roade ființa pe care
demult încerc să o
reazem de versuri,
dar mucegăiește
fără nici o altă încercare de a Fi.
Mor puțin
în fiecare secundă
care se naște orfană.

Lovește! Lovește! Lovește!
Ca-ntr-un câine.
Sufletul meu
te va urî
continuu fără nici un drept de apel!

Parabolă

Numărul prigonitorilor s-a înmulțit
cu zece, atunci când am întors capul
într-o parte.

Lupta părea inutilă, dar m-am aplecat
să ridic o piatră.

Am găsit o pâine.

Ochii-mi tremurau de furie, lovind prigonitorii,
care se apropiau amenințător.

Lupta devenise, stăruitor, pierdută.

Când m-am aplecat să mai ridic o pâine,
am găsit doar sufletul meu cald.

Ca pe o ultimă încercare, l-am azvârlit.

Ca prin minune, năluca dispăruse.

Transpirații mortuare

Credeam că voi putea
plânge, dar obrazul îmi era uscat.
Patriarhul se ruga pentru mine
ca nu cumva să încep
a fluiera în Biserică.
În jurul meu, copacii fără frunze,
tremurau în bătaia vântului
ca niște degete moarte.
Morga era rece
ca o abureală albastră,
iar eu am început să transpir
ca unul viu
care începe să moară,
fără să știe de ce.

Niciun ecou

Am întors oglinda pe dos
și am început să văd
sufletul scârbit
al unui individ,
șters din ochii lumii.
Cărămida istoriei
era nemișcată sub tăvălugul
tăcerii...

Credeam că voi tăcea...
Dar, corzile vocale tremurau
cu o nerăbdare înfiorătoare!

Atunci,
am început să lovesc oglinda
cu urlate de nebunie.
Nici un ecou...
Oglinda nu mai era oglindă.

Mărturisire

Am vrut să mă-ntorc
la esența mea dintâi,
dar am găsit-o ascunsă
într-o carapace granitică.
Nu-mi răspundea.
Am amenințat-o, am rugat-o
ș-apoi am început să plâng,
fără a-nțelege nimic.
Mi s-a strigat:
“Pleacă Iudo!
Cum să te-nțeleg, dacă tu
vorbești altă limbă.
Răutatea lumii ți-a deschis
tranșeea care te-a acoperit,
închistându-ți sufletul.
Ai uitat să mai fii copil.
Atunci ți-am pecetluit sufletul.”

Destine

Ochii bunicului mă piroleau
de sub sclipiciul fotografiei.
Trecuse istoria peste el fără
nici o întrebare.
Nu iubise pe nimeni până când
s-a întors de la canal, iar pământul
l-a înghițit
fără nici o remușcare.

Niciodată n-am bănuț
că voi deveni
un fotograf înjunghiat al istoriei.

Prin cenușa imperiului

Prin cenușă se mai auzea
trototul cailor.
Calul alb în hohotul lui
mă căuta cu botul catifelat.
Nevăzut eram și visam despre
străjerii învinși ai Imperiului.
Timpul gonea.
Undeva spre asfințit,
soarele devenise negru,
iar steua polară nu mai era.

Calul alb
alerga în zig zag
prin cenușa Imperiului.

Din nevăzut
a venit spre mine un mânz alb
lipindu-și ochii
de fruntea mea.

Botul catifelat și trist
al calului alb mă urmărea
prin cenușa Imperiului,
acoperitoare sub trototul cailor.

Blestem II

Tăciuni arși
sub streășina morții.
Citește zgomotul necuvintelor virgine.
Re-vi re-vi.
Mă-ntorc spre creierul meu spart și zic:
„Mănâncă-mi putreda măduvă
a oaselor coapte.”
Re-vi re-vi.
Mănânc sânge și beau boi înjugați,
zvârcolire agonică a viermelui pervers!

Vis

Liniște!
Iubirea se întoarce.
Omor clipa rezemându-i
capul de stâlp.
Sfârcul memoriei
nu-i alăptează
buzele dulci și moi
ca altădată.
Atunci treceau
sclipiri printre pleoape
și-i tremurau
mădularele fragede.
Fiorii și amintirile cenușă
mi-au acoperit trupul frânt,
iar perna îmi înghițise capul.
Trezește-te, ai visat!
Ce? Ce? Ce?

Grănicer la marginea lumii

Priveam granițe care mi-au azvârlit
ochii sperați în uitături aruncate
dincolo de sârma ghimpată.
Sârma ghimpată îmi agățase tâmplele
de zidul roșu cu ochi Roșii.
Se întorceau în vise plăcerile scârbite, învinse ale
unei jumătăți fragmentate.
Doream întoarcerea iubirii
dintr-un con de umbră adușmeac de înger.
Dincolo de Ochi, tremurau blegii,
aplecați ca firele ierbii
sub vântul tomnatic al începuturilor
brumate, nelegiuiri adușmecate
de sânul curvei.
Uram râderea de sub învelișul
Maicii Fecioare, ca un vierme beat
îmbălsămat de două femei Mironosițe.

Ultimul blestem...

Fluieră badea Ilie,
coborând ulița tristă, pustie.

Se oprește și din mers și din fluierat.
Face o cruce slugarnică.
Badea Ilie, în ziua de Crăciun,
văzuse răstignirea satului
prigonită de rugina roșie.
Trecuse peste ea jumătatea roșie
a unui secol absurd.

Bădiei Ilie îi pornesc pașii agale
prin noroiul lipicios, cugetând amar:
„Hă!...În zua de Crăciun,
nici fluieratu' NU-i bun,
nici înjunghiatu' porcului,
darmite să-l împuști...Hă!..hă”

Armura

Clădiri imense și coșuri de fum torceau
adânc ca-n sufletul unei țigări aprinse altădată.
Dormeam cu ochi ațintiți spre vanul universului,
orbit și șters.

Urcam pe mormanul de schelete și-mi căutam identitatea
în măduva oaselor putrezită,
a ființei aducătoare de neant.

Mijloc pevers fost-ai cândva mijlocitorul lumii,
dar putregaiul blestemelor moștenite
întosu-s-au asupra-mi ca o privire
pitică și surdă, dar umblătoare prin carapacea
viselor pierdute, aducătoare de cenușă arsă.

Eram într-un imperiu acoperit de platoșe canceroase
și-am vrut să-ți iubesc lumina ochilor ca pe o
lumânare

așezată în mijlocul armurii goale pe dinăuntru,
lucitoare pe dinafară.

Nu era decât zidul armurii între noi.

Tu erai înăuntru ca o perlă care na uitat coraliilor din afară.

Eu, ca un netrebnic disperat și despărțitor de lumi
Plângeam pe buza vieții, încercând să-ți înțeleg
înțelepciunea bolnavă.

Erezie

Căderile de memorie le-am
azvârlit ca pe o piatră care fâșie
pe luciul apei și mi-am
uitat nerușinarea.
Era bolnavă și-am întors-o pe dos,
dar Iisus mi-a spus:
„Nu-ți urî acoperământul
pentru că-ntr-o bună zi mă vei căuta”

Sudoarea spicului, grâu

Arde țara și mama
se piaptână sub lan. Șiroaie,
sudoarea îi intră în ochi printre genele
spicelui grâu, abia tăiat.
Eram un por al pielii dintre două riduri
pe fruntea arsă de soare și
stropeam tulpina tăiatului grâu.
Mă va usca asprul soare,
care înfierbântă lanul,
iar paiul tăiat mă va cerși spicului.

Pași desculți

Urmașilor mei, plâng pașii umezi
de sudoarea frunții dezlănțuite,
pusă între două virgule alfabetice.
Norii pe tâmples și inima-mi mânjită așișdelea.
Sângele, nu-l mai pot spăla
de atâta sudoare a frunților dementiale,
spălate cu ura față de seamănul frate.
Urgia a rămas adunată între două palme,
cu liniile cheromanțiale
rătăcite printre bube leproase.
-Carnagiu!... strigase cineva din mulțime,
dar noroiul sărat îl acoperise ca o platoșă uscată.
Așa era sufletul pașilor desculți,
prin iarba proaspăt primăvăritică
a unui os deștelenit de propriile
gânduri ascunse.

Alcool

Căzusem în plosca din lemnul
mâncat de carii,
din care curgea alcoolul
ca dintr-o stropitoare.
Erai un personaj incolor
trecut prin istoria
unui ev mediu alfabetice,
dar ucis de hămeșeala
stomacului – creier gol.

Nu-mi puteam aduce aminte
de ochii tăi prelinși printre
firele părului de pe pieptul meu.
Nu mă crede,
nici nu mă vei iubi vreodată,
căci agoniseala burții tale
în pământ pământene-se-va.

Vierme

Morților am cerut hrană.
Ochii lor care mi-au uitat chipul
erau plini de viermi.
Neștiința mea era ca un
vierme încolăcit, fără ochi
și fără nervi,
dar care putea vedea
culorile moarte.

Metamorfoză

Oul primordial mă întrebuse
dacă are voie să se nască.
Era cât pământul
nenăscut și-mi
fluiera pe lângă urechi ca
pletele unei comete vapoaze.
Împrăștiați ca o roată universală,
vecinii mei plâneau
după un crocodil rătăcit în ceruri,
traversând mlaștina sufletului lor ars.

Căzut-au îngerii falși

Căzut-au îngerii falși
în lobul urechilor mele moarte.
Credeau că sunt al lor,
dar nu aveam aceeași culoare.
Urcau stele și eu odată cu ele,
iar galbenul îmi
devenise de un roșu aprins
căzut printre aripi de înger
neînțeleș.
Căzuta-au îngerii falși...

I...

Inima ta râvnise
la palmele mele ce-ți sfâșiau
pieptul ca un măcelar de suflete,
dar nu îndrăzneai
nici măcar să plângi.
Culoarea ochilor nu mai era albă,
iar sarea frunții tale curgea
nemilos prin buricul meu netăiat.
N-am vrut să-ți devorez
adâncul ochilor fără culoare, dar
un apostol numit Iuda, plângea...

Suflet răzvrătit

Uscați mi-s ochii, dar umezi pe dinăuntru.
Ca un izvor sărat, lacrima curgea
în sufletul meu orbit de picurii nătângi
care bat la ușa unui nătâng.
Eram rătăcit printre firele ploii
lipsite de pământul mlăștinos.
Nu plecase nimeni de acasă,
dar ușa de la intrare era mereu închisă
și n-am văzut fața aceluia, adăpostit între
zidurile de oase mumificate. El nu era ascuns
în sufletul făcut așchii ca și cele cu care
în fiecare dimineață îmi aprind focul.

Plângeau ochii mei uscați într-un interior
nevăzut, fără să poată vedea
locul unde cădea picurul lacrimii sărate.

Sufletul meu răzvrătit era plin de sarea
pământului mlăștinos, ca un nud de femeie
modelat de spiritul malefic.

Gânduri ciumate

Nu încercam să-mi
citesc ideile.
Eram speriat
de gândul cititorilor în palmă.

Cenușa lor îmi curgea
printre degetele
care-și pierduseră amprente
pe un asfalt negru,
râvnit
de înaltele fețe,
aducătoare de ciumă.

Cerșetor

Cerșeam la două capete de pod.
Nimic nu primeam și urlam la
oasele mele din râul înghețat.
M-am aplecat și lacrimile mele
topiseră gheața.
Nici peștii nu mai strigau.
Încercam să scot oasele,
dar mi-am rupt ligamentele
piciorului drept
înroșit de gânduri negre.

Roata Eu - lui

Trăgeam jugul măcinat de carii pe dealul scotocit
de viermii cimitirului umed.
Mă căuta din urmă o roată putredă
de istorie care scârțâia,
sfâșiată de Cruciada neînvinșilor.
Episcopii nu-mi întreabau durerea umerilor plânsă.
Strigam, cu sufletul străbunilor mei
dați viermilor și nu mai puteam trage plugul
osemintelor transpirate.
Săream în sus ca un mușuroi al cârțiței,
adusă în pragul disperării a celui evacuat de oriunde.
Cerul îmi apăsa transpirația în interiorul meu terfelit
și-am ridicat fruntea spre nori,
dar atunci a început o ploaie canceroasă.
Plângea lemnul mâncat de cariile din roata Eu,
nerostogolită vreodată.

Jurământ destrămat

Am destrămat
năvoadele neputinței, atunci când
jurământul tău pentru „Patrie”
te îndemna să mă ucizi.

Nu știai dacă ridurile feței tale
îmi pot măcina ființa nesupusă.

Nu știai că mădulele tale
vor ajunge între picioarele mele,
într-un pământ crepat de secetă?
Ucigași rebeli suntem deopotrivă.

Intruși

Mi-a-ți terfelit memoria
Cu negreala asfaltului, tembelizat
de sudoarea voastră căzută
între văile unui cotropitor
paranoic.
Perciunii capului
chel plângeau nevrotic
pentru faptul meu de-a fi,
un alb strălucitor cu aripi.
Penele curcanului șchiop
încercau să zboare, dar
tăișul securii a spus adio.
A-ți urmat pașii
curcanului șchiop,
dar valea
devenise mormântul învinsului.

Epilogul blestemului

Împroașcau gloanțele
unui bolnav fără cap.
Neființa
în ochii unui orb cărunt,
bolnav de propria-i piticime.
-Doare, nu-i așa, înălțimea?
Mă-ntrebase el.
-Nimic nu se compară cu
piticimea ochilor
tăi trandafirii...

Pașii mei

Aveam trei ani și plângeam
ca un neghiob
după sfârșitul lumii.

Nimeni nu vroia să-mi plângă
creștetul tembel.
Păcatul nu-mi inundase
irișii pleoapelor scufundate
în inocența de dinainte de virgulă.
Prin constelații pierdute,
pândesc pașii mei
de la începutul lumii.

Nepotriviri

Rărunchii mei dezgoliți de
blestemul gurii închise
s-au învinețit ca o pasăre moartă,
care-ți cântase pe stâlpul victoriei.

Eram mort și înviat-am,
dar nu-mi mai recunoșteam
mirosul transpirației.
Nu aveam pasul tău
nici măcar la rostirea
cuvintelor jumulate între dinți.
Eram Iuda al meu.
Acum, pașii-ți sunt niște silabe
rătăcite între cratime furate.

Singurătate cu amintiri

Ce zăpușeală!
În labirint ninge
cu amintirile mele
sfâșiate de singurătate.
Mă ciocnesc cu sufletele
rătăciților lumii.

- Pardon, doamnă.
Vă rog să mă scuzați.
Picioarele-și construiesc
ritmul aortei demente.
Foșnet.
În urma coasei iarba cade
neputincioasă.

Șterg sudoarea de pe tâmpile.
Gâlgâit.
Apa șipotește-n gâtul stâncos.
Îmi dezbrac cămașa.

Iarba cade.
Foșnet...

Rătăcit prin babilon

Zăceam desculț
la rădăcina ierbii uscate de prea multe
furtuni sahariene.
Rinichii împrăștiați prin
lobul urechii surde
tăvăleau mirosul pământului sterp
ca uscăciunea unui suflet dement
care plânge pe coasta lui Adam.
Nefertiti mi-a fost soră geamănă,
iar Babilonul s-a furișat în sufletu-mi
ca un pândar oropsit.
Nu dormeam cu ușa deschisă de
frica invadatorilor și chiar
mi-am agățat un clopoțel de vântul năpraznic uscat.
Am cerșit puțin aer umed în uscăciunea
ierbii sufletului,
dar cerul s-a înstelat albastru.
Lacrimile dintre stele î-mi adăpau pielea uscată,
când rădăcina ierbii s-a mutat
în pieptul meu babilonean

Calvarul osemintelor

Mi-am analizat unghia
degetului mic de la piciorul drept
și-am crezut că-mi văd
ochii întorși pe dos,
dar ei nu erau la locul lor.
Cămila oarbă cerșea frunze
din copacul țepos.
Urlau durerile mele
de țepii copacului înverzit și
crucea mea era dusă pe deal
de cel care-mi plângea de milă.
Sulița cânta
ca o târfă într-un bar de noapte
și nu avea nici voce,
nici piatră gălgâită
în mărul lui Adam.
Nu mi-am lăsat moaștele,
căci oasele înghițite ardeau.

Nu voi muri

Bing-bangul începutului omenirii
îmi temură-n inimă,
dar nu voi muri, nu vreau...
Bing-bangul îmi tremură în creier,
iar păsările fără pene zboară
lovindu-se de gândurile
craniului flămând.
Simt că n-am ochi,
n-am gură, nici urechi,
ca o râmă mutilată.
Taie-mă în două!
în patru!
Taie-mă în șaisprezece!
Am să renasc și-ți voi umple
ochii pe dinăuntru
cu râme...furnicături

Mergând înainte, cu spatele Postfață

Muritorul Zorovavel Petrehuș zice că moartea este plicticoasă, chiar dacă ne vizitează doar pentru o clipă, că este descărnată și are oasele carbonizate, chiar dacă e pregătită pentru veșnicie.

Poetului Zorovavel Petrehuș i se face milă de moarte, o dezmiardă, o ceartă prietenește, o îmbracă frumos și o trimite în lume, ba îi mai dedică poezii ca unei iubite. Vrea să afle toată suflarea că ea a fost învinsă de Cristos și prin aceasta ne sugerează că și poezia este apanajul Mântuitorului. Autorul acestui volum de poezii, a cărui valoare constă în unitate, se ceartă cu lumea, uneori chiar într-un mod abrupt și pentru că cearta fără bătaie este ca nunta fără ceatără, se bate cu el, se sfâșie, renunță la trup știind că nu are loc printre oameni decât sub formă de poem. Aș putea spune că de la început până la sfârșit cartea urmărește drumul decorporalizării, a dorinței de esențializare și pentru ca acest demers să nu fie doar unul filozofic, poetul se întreabă egoist, bucuros de reușită: cine-mi va duce crucea? Sau, pe limba poetului, cine-mi va duce hoitul în formă de cruce pe care l-am abandonat în timp ce scriam poem după poem?

În altă ordine de idei, această carte cuprinde ceea ce niciun om nu ar consemna în jurnalul intim: neputința, rușinea, sudoarea, momentele în care ai fost un vierme sau când ai comis crima tăierii ierbii. Nu atât versurile fac poezia în acest caz, cât atitudinea poetului necruțător cu sine pentru cele câte le iartă și care sunt de neiertat. Este o întoarcere pe dos, un mers înainte cu spatele. Probabil că această sinceritate crudă, implicare până la demență dau personalitatea unui poet.

Zorovavel Petrehuș are personalitate. Nu a ajuns încă un mare și așezat latifundiar pe tărâmul poeziei, dar nu-i mai trebuie decât încă un volum de versuri pentru a atinge acest al nouălea cer, pentru a da implicarea pe detașare.

Vasile Dragomir

Cuprins

Prefață	Un răzvrătit tandru: Zorovavel Petrehuș / 3
	A fi sau a nu fi / 5
	Anotimpurile copilăriei / 6
	Înscăunarea silabelor / 7
	Ducere linăb / 8
	Rostogoliri / 9
	Cântec fără pași / 10
	Livia / 11
	Blestem I / 12
	Descărnare / 13
	Unde ? / 14
	Nulitate / 15
	Doamne ? / 16
	Lovește... / 17
	Parabolă / 18
	Transpirații mortuare / 19
	Niciun ecou / 20
	Mărturisire / 21
	Destine / 22
	Prin cenușa imperiului / 23
	Blestem II / 24
	Vis / 25
	Grănicer la marginea lumii / 26
	Ultimul blestem... / 27
	Armura / 28
	Erezie / 29
	Sudoarea spicului, grâu / 30
	Pași desculți / 31
	Alcool / 32
	Vierme / 33
	Metamorfoză / 34
	Căzut-au îngerii falși / 35
	I... / 36
	Suflet răzvrătit / 37
	Gânduri ciumate / 38
	Cerșetor / 39
	Roata Eu - lui / 40
	Jurământ destrămat / 41
	Intruși / 42
	Epilogul blestemului / 43
	Pașii mei / 44
	Nepotriviri / 45
	Singurătate cu amintiri / 46
	Rătăcit prin babilon / 47
	Calvarul osemintelor / 48
	Nu voi muri / 49
	Mergând înainte, cu spatele Postfață / 50

Liniște!
Iubirea se întoarce.
Omor clipa rezemându-i
capul de stâlp.
Sfârcul memoriei
nu-i alăptează
buzele dulci și moi
ca altădată.